

Tản mạn về một “cái nón”

Chủ đề: QH-30-T4Đ

Tác giả: Bác sĩ Lê Nhân

CÁI NÓN CỐI

Mình mới xuống sân bay, bước chân ra ngoài chưa kịp gọi xe thì có một anh tài xế xấp lại hỏi: Chị có đi taxi không?

Nhìn thấy đội cái mũ cối, lại giọng của đồng hương nữa nên mình không thích lắm, vì vậy vẫn hí hoáy đặt xe. Màn hình báo “Hiện tại tất cả các tài xế đều đang bận, bạn vui lòng quay lại sau”, ngán đợi nên hỏi cái “đồng chí” này, thấy giá cả cũng ok, nên gật đầu đồng ý đi.

Mặc dù cũng chẳng yên tâm tí nào khi sử dụng dịch vụ của người nói cùng giọng với mình, chỉ sợ bị chém.

Lên xe mình hỏi luôn: Tôi hơi thắc mắc tí, anh cho tôi hỏi một câu nếu anh thấy không phiền, OK?

– Chị hỏi đi.

– Tại sao anh lại thích đội cái mũ đó?

– Không phải em thích mà nắng thì em đội thôi.

– Anh vào đây lâu chưa?

– Em vào được 7 tháng chị ạ.

– Vậy hả, vậy thì mới quá nên chưa hiểu là phải. Đúng ra tôi không nói nhưng vì tình đồng hương nên tôi nói điều này anh đừng giận nhé.

– Chị cứ nói đi.

– Lúc này anh biết tại sao tôi không muốn đi xe anh không?

– Em không biết.

– Tại vì anh đội cái mũ đó đó, và tôi cũng nói luôn là người dân ở đây họ không thích cái mũ đó đâu, nếu anh muốn chiêm cảm tình của người khác thì anh đừng có đội cái đó, anh đội cái gì cũng được, mặt anh rõ thế nào cũng được, anh sắm mình vắn vện thế nào cũng được nhưng anh không nên đội cái mũ đó.

Đề tôi giải thích cho anh nhé, trước năm 75, Việt Nam mình chia 2 miền anh có biết không?

– Em biết.

– Đó, đó là lý do. Cái mũ ấy là nỗi kinh hoàng của người dân Miền Nam, là sự căm hận của người dân Miền Nam mỗi khi họ nhìn vào. Vì cái mũ đó họ đã BỊ giải phóng từ một cuộc sống giàu sang, tự do xuống tột cùng của sự đau khổ, vì cái giải phóng đó mà họ không chịu nổi cái việc bị đuổi ra khỏi nhà để đi vùng kinh tế mới, nơi rừng thiêng nước độc, sốt rét quật ngã họ... Nên họ phải liều chết để lao ra biển vượt biên, nhiều gia đình đã chết hết trên biển làm mồi cho cá mập.

Và ngay cả tôi, tôi là người Bắc nhưng tôi cũng không thích cái mũ đó, cái biểu tượng của sự khổ đau và kìm kẹp, mặc dù chú tôi và những người hàng xóm của tôi cũng vẫn đội để che nắng nhưng thực sự tôi không thích nó, vì cái mũ đó mà đất nước tan hoang như ngày hôm nay, tham nhũng tràn lan, kinh tế tuột dốc, đời sống văn hóa tệ hại, trò đánh thầy, thầy tra tấn trò, BS thờ ơ với bệnh nhân con người tìm cách lừa lọc lẫn nhau, tình người không còn.

Một lý do nữa để tôi nói nốt, lúc này tôi không thích đi xe anh là bởi vì tôi sợ bị anh “chém”, tôi cảm thấy yên tâm hơn khi ngồi sau tài xế không nói cùng giọng với mình, mặc dù nói ra điều này tôi đau lắm, họ đi xa khi gặp đồng hương họ vui sướng, họ mừng, nhưng mình gặp đồng hương lại trở lên nỗi sợ.

Anh tài xế lúc này mới bắt đầu: Chị nói đúng, người dân ở đây họ hiền và họ thật lắm, mình không thể mang cái lưu manh vào mà sống được, mình lưu manh thì mình tự giết chính mình. Còn ở ngoài nhà không lưu manh không sống được, đặc biệt là khi chị đi làm giấy tờ, nhất là giấy tờ nhà đất, đụng đến là nó hành cho đủ kiểu.

Đến đây thì khách sạn đã hiện ra trước mắt nên mình xuống xe.

Hy vọng anh này sẽ, sẽ và sẽ... không mang cái tính xấu vào đây.

Nữ Bác sĩ Lê Nhân. bk 9 nút = di cư 1954)

Nguồn: Internet eMail by **Ban Vang** chuyển

Đăng ngày Thứ Năm, May 21, 2020
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH